CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1a-163/2025 Judecătoria Soroca, sediul Central
1-24131830-03-1a-03032025 Judecător: Cristina Botnaru

D E C I Z I E
În numele Legii

30 iunie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele ședinței, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Liudmila Iarmaliuc
Grefier: Rodica Oceredniî
Cu participarea:
Procurorului: Liliana Pasat
Avocatului: Maria Corolevschi
Translatorului: Galina Morohai

a examinat în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul avocatului Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, în cauza penală privind condamnarea lui:

Radu Nicolae *****, necăsătorit, studii primare incomplete, neangajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior judecat, antecedentele penale nestinse:

- prin sentința Judecătoriei Soroca din 24.11.2006, (modificată prin hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 16.03.2009), în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), art. 188 alin. (3) lit. c), art. 145 alin. (2) lit. a), b), e) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 20 (douăzeci) ani;

- prin sentința Judecătoriei Florești din 24.12.2007, (modificată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17.03.2009), în baza art. 27, art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa

închisorii pe un termen de 20 (douăzeci) ani 6 (şase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis,

- în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal,

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *19.11.2024 - 05.02.2025;*
În instanța de apel: *03.03.2025 - 30.06.2026.*

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, Radu Nicolae a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (un) an 6 (șase) luni, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip deschis.

Până la intrarea sentinței în vigoare în privința lui Radu Nicolae a fost aplicată măsura de reprimare „arest preventiv”.

S-a dispus calcularea termenului de executare a pedepsei, din momentul reținerii lui Radu Nicolae.

Corpul delict – o poartă metalică alcătuită din două secțiuni identice, de culoare neagră, care se află la păstrare la partea vătămată, de lăsat în proprietatea acesteia.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Radu Nicolae, la 22 octombrie 2024, în jurul orei 14:00, urmărind scop de profit şi sustragere pe ascuns a bunurilor materiale ale altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor şi dorind în mod conștient survenirea acestora, profitând de faptul că nu este observat de nimeni, pe ascuns a sustras şi însușit poarta metalică de acces în gospodăria ce aparține lui *****, situată în mun. Soroca, str. *****, astfel cauzându-i părții vătămate ***** o pagubă materială în sumă totală de 6000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Radu Nicolae întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.*

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința în cauză, avocatului Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae, a contestat-o cu apel, prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii de încetare a procesului penal din motivul împăcării părților.

În motivarea apelului s-a invocat că pedeapsa stabilită lui Radu Nicolae sub formă de închisoare pe un termen de 1 an şi 6 luni, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip deschis, este una prea severă, considerând că în privința acestuia poate fi aplicată și pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul societății.

Distinct, se relevă că partea vătămată ***** în ședința de judecată a declarat că nu are pretenții față de Radu Nicolae şi îl iartă, depunând în acest sens o cerere de încetare a cauzei şi împăcare cu Radu Nicolae. Or, potrivit art.109 alin.(1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni uşoare sau mai puţin grave, prevăzute la capitolele II-III, V-VI şi la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. În cazul minorilor, împăcarea părților poate fi aplicată și pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolul IV din Partea specială, precum și pentru infracțiuni grave, prevăzute la capitolele II–III și V-VI din Partea specială. (2) Perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă se stabilește de instanța de judecată în limitele de la 1 an la 5 ani.

Argumentele părților:

În ședința instanței de apel, avocatul Maria Corolevschi în interesele inculpatului Radu Nicolae, a pledat pentru admiterea apelului din motivele invocate și adoptarea unei noi hotărâri privind reducerea pedepsei neexecutate și eliberarea acestuia din sala de ședințe.

În fața instanței de apel inculpatul a refuzat să dea declarații, relatând că își recunoaște integral vina și solicită aplicarea unei pedepse mai blânde.

În ședința instanței de apel, acuzatorul de stat, în persoana procurorului Liliana Pasat, a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat, menționând că pedeapsa stabilită lui Radu Nicolae este echitabilă și proporțională faptelor săvârșite, ținându-se cont de personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat, executând pedeapsa închisorii nu a mers pe calea corijării, ci a continuat să comită noi infracțiunii, ulterior s-a eschivat de la examinarea cauzei.

Partea vătămată *****, fiind legal citată, în fața instanței de apel nu s-au prezentat din motive necunoscute, din care motive Colegiul penal ținând cont de

dispozițiile art. 412 alin. (5) Cod de procedură penală, a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acesteia.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentințelor în baza materialelor dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia că, apelul avocatului Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, este nefondat și urmează a fi respins, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Conform art. 414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. **(2)** Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.

Aici Colegiul penal conchide că, soluția de respingere a apelului ca nefondat se adoptă însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță, dacă se ajunge la concluzia că hotărârea este legală și întemeiată.

Cu titlu preliminar, Colegiul penal evidențiază că cauza penală de învinuire a lui Radu Nicolae în comiterea infracțiuni prevăzute la art. 186 alin. (1) Cod penal a fost examinată în procedură generală, din motivul eschivării inculpatului de instanța de judecată, care a fost anunțat în căutare prin încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 17 ianuarie 2025.

Prin scrisoarea șefului Inspectoratului de Poliție Soroca nr. 34/48-678 din 20.01.2025 instanța a fost informată că la data de 20.01.2025 în privința inculpatului Radu Nicolae a fost intentat dosarul de căutare nr. 2025320007, fiind întreprinse măsurii de identificare a persoanei menționate.

Aici Colegiul penal remarcă că, prima instanță, ținând cont de prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, corect a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în absența inculpatului. Ori, Curtea

Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „acuzatul” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „oricărui acuzat” dreptul „de a se apăra el însuși”, „de a interoga sau de a face să fie interogați martorii”, „de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată”, toate acestea fiind de neconceput fără prezenta sa.

De aceea, legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare” a absențelor nejustificate. O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție. *Spre exemplu*, pe cazul *Mihaes v. Franţa (25.05.1998)* cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

Rezumând cele menționate, se constată că pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, au fost întreprinse toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatului Radu Nicolae în ședințele de judecată, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive, din care motiv în temeiul art. 321 alin. (2) pct. 1) și alin. (6) Cod de procedură penală, constatând că inculpatul se eschivează de la instanța de judecată, prima instanță întemeiat a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Cu titlu de terţio, Colegiul penal remarcă că sentința primei instanțe a fost contestată cu apel doar de către avocatul Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae și doar în latura individualizării pedepsei, considerând că lui Radu Nicolae urmează a-i fi stabilită o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau încetarea procesului penal în temeiul art. 109 Cod penal, din motivul împăcării părților.

Notabil este și faptul că ulterior pronunțării sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, inculpatul Radu Nicolae a fost reținut și plasat în instituția penitenciară pentru executarea pedepsei stabilite.

Astfel, inculpatul Radu Nicolae participând în ședințele instanței de apel a refuzat să facă careva declarații, menționând că își recunoaște integral vina și solicită reducerea termenului pedepsei stabilite.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că sentința primei instanțe nu a fost contestată sub aspectul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de apel nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, dar se va expune doar în partea individualizării pedepsei.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, încadrând just acțiunile inculpatului Radu Nicolae conform art. 186 alin. (1) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.*

În continuare, în limitele apelului declarat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Radu Nicolae constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin.(1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca

fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art. 75 alin. (1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Subsecvent, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, pedeapsa penală este echitabilă doar atunci când îndeplinește un dublu scop: pe de o parte, să sancționeze fapta comisă, iar pe de altă parte, să contribuie la reintegrarea socială a condamnatului și la prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alți membri ai societății. Astfel, o pedeapsă disproporționată sau excesivă riscă să provoace efecte contrare, generând sentimente de nedreptate, resentimente și o pierdere a încrederii în sistemul juridic, ceea ce poate submina scopurile fundamentale ale justiției penale.

În acest context, legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili măsura acesteia strict în limitele prevăzute de lege, respectând atât dispozițiile părții generale, cât și ale părții speciale a Codului penal. Mai mult decât atât, individualizarea pedepsei reprezintă un principiu de bază, care presupune adaptarea sancțiunii la circumstanțele concrete ale fiecărui caz, astfel încât măsura aplicată să fie necesară și proporțională cu scopurile legii penale și să răspundă particularităților persoanei condamnate.

Aplicând aceste principii în speța inculpatului, instanța trebuie să asigure că pedeapsa stabilită nu doar reflectă gravitatea faptei – ținând cont de natura și mijloacele comiterii infracțiunii, scopul urmărit, condițiile în care a fost săvârșită și consecințele produse – ci și particularitățile personale ale inculpatului, precum starea psihică, situația socială și familială, istoricul penal și comportamentul anterior și posterior infracțiunii.

În acest mod, cuantumul și regimul pedepsei trebuie să fie astfel calibrate încât să asigure respectarea principiului echității sociale, să faciliteze corectarea și reabilitarea inculpatei și să descurajeze recidiva, în conformitate cu standardele europene privind drepturile omului. Executarea pedepsei, prin aplicarea unui regim adecvat, trebuie să contribuie la conștientizarea necesității respectării legii penale și la prevenirea săvârșirii unor fapte similare în viitor.

Prin urmare, instanța de judecată are datoria să individualizeze pedeapsa într-un mod echilibrat și rațional, astfel încât să se realizeze în mod efectiv obiectivele justiției penale, menținând totodată respectul pentru demnitatea persoanei și garantând un tratament uman și proporțional în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest context, Colegiul penal constată că Radu Nicolae a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzută la art. 186 alin. (1) Cod penal, pentru care legea penală prevede pedeapsa cu amendă în mărime pînă la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 2 ani, infracțiune care potrivit art. 16 Cod penal se atribuie la categoria celor ușoare.

Totodată, Colegiul penal, menționează că, la stabilirea mărimii și categoriei pedepsei s-a ținut personalitatea inculpatului Radu Nicolae, care anterior a fost condamnat:

1) prin sentința Judecătoriei Soroca din 24.11.2006, (modificată prin hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 16.03.2009), în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), art. 188 alin. (3) lit. c), art. 145 alin. (2) lit. a), b), e) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 20 (douăzeci) ani;

2) prin sentința Judecătoriei Florești din 24.12.2007, (modificată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17.03.2009), în baza art. 27, art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 20 (douăzeci) ani 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, fiind eliberat din detenție la 06.03.2023.

Deci, inculpatul Radu Nicolae nu și-a făcut concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării, ci a continuat să comită noi infracțiunii similare, având

antecedente penale nestinse, circumstanță pe care instanța de fond a apreciat-o ca fiind una agravantă.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază că frecvența și caracterul repetitiv al faptelor infracționale de aceeași natură relevă o perseverență în conduita ilicită și o insuficientă receptivitate la măsurile de constrângere aplicate anterior, circumstanțe care caracterizează negativ persoana inculpatului și indică asupra unui risc sporit de reiterare a unor asemenea comportamente.

În aceste condiții, Colegiul consideră că aplicarea unei pedepse mai ferme este necesară și proporțională pentru realizarea scopurilor prevăzute de legea penală, inclusiv pentru corectarea și reeducarea inculpatului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și reafirmarea valorilor sociale protejate de lege.

Mai mult ca atât, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului.

Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale acestora şi personalitatea inculpatului, prima instanță just a conchis că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Totodată, Colegiul penal menționează că aplicarea unei pedepse privative de libertate se impune și prin prisma conduitei procesuale a inculpatului, care s-a eschivat de la examinarea cauzei, fiind anunțat în căutare, circumstanță ce a determinat tergiversarea nejustificată a examinării cauzei penale. Or, o atare atitudine denotă lipsa de respect față de autoritatea instanței și față de obligațiile procesuale ce îi reveneau inculpatului, confirmând, suplimentar, necesitatea

aplicării unei pedepse mai ferme, capabile să asigure atingerea scopurilor pedepsei penale și prevenirea unor conduite similare pe viitor.

Solicitarea avocatului Maria Corolevschi susținută în fața instanței de apel de către inculpatul Radu Nicolae privind reducerea cuantumului pedepsei închisorii până la limita de 1 an și 4 luni, Colegiul penal o apreciază ca fiind nefondată, or, potrivit dispozițiilor art. 78 alin. (4) Cod penal, în caz de concurs al circumstanțelor agravante şi celor atenuante, coborârea pedepsei pînă la minimul sau ridicarea ei pînă la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie.

În aserțiunea dată, Colegiul penal statuează că la stabilirea mărimii pedepsei instanța de judecată trebuie să aprecieze gradul de influență al circumstanțelor atenuante şi agravante asupra pedepsei penale atât în baza criteriului cantitativ, cât şi a criteriului calitativ.

Prin urmare, dacă într-o cauză penală ***sunt prezente exclusiv circumstanțe agravante*** sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele atenuante, atunci mărimea pedepsei stabilite trebuie să fie mai aproape de limita maximă a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

La fel, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv doar circumstanțe atenuante sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele agravante, acest fapt conduce la stabilirea mărimii pedepsei mai aproape de limita minimă a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

Reieșind din ansamblul circumstanțelor cauzei și din datele ce caracterizează persoana inculpatului, Colegiul penal constată prezența exclusivă a circumstanțelor agravante, fără a identifica circumstanțe atenuante care ar justifica orientarea pedepsei spre limita minimă a sancțiunii prevăzute de lege.

În aceste condiții, principiul individualizării judiciare a pedepsei impune stabilirea unei sancțiuni orientate spre limita superioară a cadrului sancționator prevăzut de norma de incriminare. Or, Colegiul penal apreciază că doar o asemenea pedeapsă este aptă să asigure realizarea scopurilor prevăzute de legea penală, respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat (prevenția specială), precum și formarea unei atitudini de respect față de valorile sociale ocrotite de lege și descurajarea altor persoane de la comiterea unor infracțiuni similare (prevenția generală).

Prin urmare, având în vedere gravitatea faptei săvârșite, modalitatea de comitere a acesteia și prezența exclusivă a circumstanțelor agravante, Colegiul concluzionează că aplicarea unei pedepse apropiate de limita maximă prevăzută de lege este necesară și proporțională scopurilor răspunderii penale.

Distinct, Colegiul penal constată ca fiind lipsită de suport juridic solicitarea avocatului Daniel Ghidirim privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, reieșind din următoarele considerente:

Potrivit art. 109 alin. (1), (2) Cod penal, prevede că, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolele II–III, V–VI şi la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. În cazul minorilor, împăcarea părților poate fi aplicată şi pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolul IV din Partea specială, precum şi pentru infracțiuni grave, prevăzute la capitolele II–III şi V–VI din Partea specială. Împăcarea este personală şi produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale şi pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

O primă condiție pentru înlăturarea răspunderii penale ca urmare a împăcării este voința părții vătămate şi a făptuitorului (bănuitului, învinuitului ori inculpatului, în dependență de faza procedurii penale). Inițiativa poate veni de la oricare dintre aceștia. Împăcarea părților constituie un act bilateral, implicând, în mod necesar, acordul de voință al persoanei vătămate şi al inculpatului. În această privință trebuie reținut că, împăcarea are un caracter personal şi trebuie să fie definitivă, fiind necesar să conțină, în mod clar, acordul de voință al persoanelor care au hotărât să se împace. Împăcarea părților trebuie să aibă loc în fața organului de urmărire penală ori a instanței de judecată.

Împăcarea poate avea loc prin depunerea unor cereri de către fiecare dintre părți, conform prevederilor art. 344^1 alin. (1) Cod de procedură penală, or, prin declarații verbale, consemnate într-un proces-verbal întocmit de organul de urmărire penală și, după caz, în procesul-verbal al ședinței de judecată. În cea din urmă situație declarațiile cu privire la voința de a se împăca trebuie să fie semnate de către fiecare parte.

În speță, Colegiul penal ține a menționa că, analizând condițiile impuse admisibilității mecanismului împăcării părților ce are drept scop emiterea unei decizii de încetare în ordinea art. 391 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, nu sunt îndeplinite. Or, deși categoria infracțiunii încriminate permite nașterea mecanismului juridic reglementat de legiuitor la art. 109 Cod penal, și anume împăcarea subiectului activ cu cel pasiv, totuși acest incident este condiționat de anumite condiții exhaustive, unul dintre ele fiind „*împăcarea produce efecte juridice ..... pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare*...”.

În acest sens, Colegiul penal reține că fazele ulterioare ale procesului penal constituie căi de verificare a legalității și temeiniciei hotărârii judecătorești

pronunțate de prima instanță, inclusiv sub aspectul aplicării instituției împăcării părților, prin prisma dispozițiilor legii penale și procesual penale.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitarea privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, formulată direct în ordine de apel, nu poate fi admisă în circumstanțele prezentei cauze. Or, mecanismul împăcării părților urma a fi invocat și examinat în fața instanței de fond, până la pronunțarea sentinței, cel puțin prin manifestarea expresă de voință a participanților la proces în vederea aplicării acestei instituții.

Respectiv, competența instanței de apel în materia împăcării părților intervine doar în ipoteza existenței unei erori judiciare comise de prima instanță, și anume atunci când părțile au formulat declarații exprese privind împăcarea, iar instanța de fond, deși legea permitea aplicarea acestei instituții, a omis să se pronunțe asupra acestei chestiuni sau a respins-o contrar dispozițiilor legale incidente. Într-o asemenea situație, instanța de apel verifică legalitatea sentinței prin prisma modului de aplicare a normelor de drept material și procesual.

Or, în cauza de față, materialele dosarului nu relevă existența unor asemenea circumstanțe și nici faptul că prima instanță ar fi fost învestită cu o cerere de împăcare asupra căreia să fi omis să se pronunțe. Prin urmare, formularea unei asemenea solicitări direct în calea de atac a apelului nu poate transforma instanța de apel într-o instanță competentă să examineze în premieră oportunitatea aplicării instituției împăcării părților.

În consecință, Colegiul penal concluzionează că solicitarea privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților urmează a fi respinsă, întrucât aceasta excedează limitelor controlului judiciar exercitat în ordine de apel și nu poate constitui, în lipsa unor erori imputabile primei instanțe, un temei autonom pentru desființarea sentinței atacate.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea apelului avocatului Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificării a sentinței atacate.

În conformitate cu prevederile art. art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c), 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Apelul avocatului Daniel Ghidirim în interesele inculpatului Radu Nicolae, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 februarie 2025, prin care Radu Nicolae a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal se respinge ca fiind nefondat, cu menținerea respectivei sentințe fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 (două) luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat public şi decizia integrală înmânată/ expediată părților la 30.06.2026.

Președintele ședinței: **Judecător:** **Judecător:**